

De Waarheidsvinder

Degan staarde misnoegd door het raam van zijn kajuit. De Waarheidsvinder keek uit op het koningsplein van Mulena, maar zijn uitzicht werd deels geblokkeerd door de andere drie luchtschepen, die samen met zijn schip een carré opstelling vormden. Wapenbroeders bemanden de dekken van de vaartuigen. Ook enkele Magyckers lieten zich zien, gekleed in hun witte mantels als wolven in schaapskleren.

In de ruimte tussen de schepen bevonden zich bijna honderd jongemannen, feitelijk nog kinderen. Ze stonden in dichte groepjes bij elkaar, hun gezichten gespannen. Sommigen huilden, anderen keken met open mond naar de gezanten van Aimerrey. Een enkeling riep om zijn ouders, die zich ongetwijfeld in de menigte buiten het carré bevonden.

Degan leegde zijn kroes in één teug. De wijn was uitstekend van kwaliteit, geurig en smaakvol. Het was een van de weinige geneugten die Luvendar bood. Want verder was het eiland een toonbeeld van vergane glorie.

De koper- en tinmijnen die het eiland ooit rijk hadden gemaakt, waren al jaren uitgeput. En dat was te zien. Veel van de gebouwen rond het plein zagen er verwaarloosd uit, met afbrokkelende ornamenten en scheuren in het pleisterwerk.

Alleen de tempel van Yanis, de bizarre inktvisgod, verkeerde in goede staat. De acht torens, ieder genaamd naar een van de goddelijke tentakels, reikten tot boven de masten van de luchtschepen.

‘Achterlijk volk,’ bromde Degan. Hij hield zijn lege kroes demonstratief omhoog. ‘Nog een!’ Hij zag uit zijn ooghoeken hoe de aura van Dran, zijn bediende, verschoot tot een vuilrood.

‘Natuurlijk, heer,’ mompelde de man. Hij durfde zijn afkeuring over het drinkgedrag van zijn meester uiteraard niet te verwoorden.

Het kon Degan niet boeien. Wat maakte het uit? Die jongens zouden wel wachten, in al hun hoopvolle naïviteit. En hij was prima in staat hun aura’s te lezen, ook als hij lichthoofdig was. Het zou bepaald niet de eerste keer zijn.

En ook niet de laatste, vreesde hij. Dat was de vloek van de zeldzame gave waarmee hij geboren was. Aimerey beschikte over slechts twee Waarheidsvinders, waarvan er een stokoud was. Het was een gegeven dat men angstvallig geheimhield voor de buitenwereld. Niemand mocht weten hoe kwetsbaar het eiland feitelijk was.

Zian, de andere Waarheidsvinder, kon door diens hoge leeftijd nog nauwelijks reizen, waardoor veel van het werk op Degans schouders neerkwam, een realiteit die schril contrasteerde met de dromen die hij ooit gekoesterd had. Het was vooral de uitzichtloosheid van zijn positie die hem benauwde. De eindeloze trektocht door de archipel, alsmaar op zoek naar jongens met een gave, waaraan voortdurend een tekort was. Aan potentiële Magyckers was niet echt een gebrek, maar aan Louteraars des te meer.

Degan zuchtte en dronk gulzig van de wijn die Dran hem bracht. De drank begon langzaam naar zijn hoofd te stijgen en hij begon zich iets beter te voelen. Hij streek zijn mantel glad en keek met enige afkeer naar de schaduw van zijn Wapenbroeder, die voor de kajuitdeur de wacht hield. Waar was de tijd gebleven dat hij nog zonder noemenswaardige bescherming zijn vak kon uitoefenen?

Alles was veranderd sinds het drama in Oftenooui, nu twee jaar geleden. Een kind had daar een complexe spreuk herhaald, een voorval dat alom tot verbijstering had geleid. Aimerey bleek niet onaantastbaar. Zijn gezanten waren geen halfgoden! De reputatieschade bleek groot, temeer omdat de Magyckers in de jacht op de jongen een marineschip van Semaris tot zinken hadden gebracht. En dat maakte het moeilijker voor het eiland om nieuw talent te werven, tot op de dag van vandaag.

Gelukkig was Luvendar een verarmd koninkrijk, waardoor er voldoende ouders bereid waren om de aura van hun zonen te laten lezen en eventueel afscheid van hen te nemen. Voor altijd. Aimerey had de afkoopsom per kind immers fors verhoogd.

Degan haalde diep adem, liep naar de kajuitdeur en opende die. Hij knipperde met zijn ogen tegen het felle zonlicht en weerstond met moeite de neiging om weer om te keren. Want het rumoer van de menigte overspoelde hem in een golf van lawaai. En dan was er ook nog die aanslag op zijn reukzin. Bah, hij zou nooit wennen aan de stank van armoede.

De Wapenbroeder begeleidde hem over het dek naar de loopplank. Het was een van die rituelen waar Degan zich zo aan ergerde. Hij kon geen stap meer buiten een luchtschip zetten zonder zo'n kolos naast zich. Verstikkend, dat was het.

Met enigszins onvaste tred daalde hij de loopplank af. Onderaan was een klein paviljoen opgesteld, waar de jongens een voor een door hem onderzocht zouden worden.

Degan was pas halverwege de loopplank toen van dichtbij een waarschuwend kreet klonk.

Hij keek verschrikt op.

Een Wapenbroeder op het schip naast het zijne wees omhoog, in de richting van de tempeltorens.

Degan verstijfde.

Berno streelde liefdevol over het taxushout waaruit zijn handboog was vervaardigd. Eindelijk werd zijn geduld beloond. De man op wie hij zo lang had gewacht verscheen in de deuropening

van een van de luchtschepen. Hij droeg een gele mantel met rode biezen, precies zoals Valdana had voorspeld.

Berno richtte zich op uit zijn verkrampde positie. De omloop van de tempeltoren was krap bemeten, zeker voor een grote kerel als hijzelf. Het kostte hem een paar eindeloos lijkende tellen om zijn boog op te pakken en in de juiste positie te krijgen. Met ge oefende precisie legde hij de pijl op de pees. De pijlpunt blonk van het dodelijk gif waarin die gedoopt was.

Berno trok de pees naar achteren en tuurde naar beneden. Hij vloekte binnensmonds. De Wapenbroeder belemmerde het zicht. Diens drakenpantser schermde een te groot deel van zijn doelwit af. Langzaam liet hij de pees verslappen.

Zijn hart ging nu als een wilde tekeer, maar hij dwong zichzelf met een paar diepe ademdeugen tot rust. Hij had maar één kans, en die diende zich nu aan. Want die loopplank was maar breed genoeg voor één persoon.

Vluchtig beroerde hij het stukje drakenschub dat onder zijn hemd aan een touwtje om zijn nek hing. Hij had nu alle hulp nodig die hij krijgen kon.

Van een van de luchtschepen klonk een hoge schreeuw, zodanig luid dat die zelfs hoorbaar was boven het lawaai van de menigte. Een Wapenbroeder wees in Berno's richting.

Berno richtte zijn pijl en stond een moment lang doodstil. Nu was hij nog veilig. De afstand was te groot voor de kruisbogen van Wapenbroeders, die veel minder bereik hadden dan zijn handboog. Die beperking gold wellicht niet voor de spreuken die de Magyckers hadden ingestudeerd. Maar durfden die te riskeren dat ze het belangrijkste heiligdom van Luvendar zouden beschadigen? Waarschijnlijk niet, want tegen een massa woedende gelovigen waren ook zij niet opgewassen.

Berno haalde diep adem en trok de pees zo ver naar achteren als hij kon.

Hij liet los.

Degan zag het projectiel op zich afkomen. De tijd leek te vertragen en een tel lang koesterde hij de hoop dat hij tijdig zou kunnen wegduiken.

Vergeefs.

Zijn hals werd doorboord en hij viel van de loopplank af.

Het enige wat sneller door Degan heen schoot dan de pijl was een laatste gedachte: wat een rotplaats om te sterven!

Toen Berno zag dat hij zijn doel geraakt had, liet hij zijn boog vallen. Het was jammer dat hij het mooie wapen – een krachtigere boog had hij nooit bezeten – moest achterlaten, maar een andere keuze was er niet.

Hij dook door het torendeurtje naar binnen en rende zo snel hij durfde de wenteltrap af. Er leek geen einde te komen aan de smalle trap, en voor zijn geestesoog zag hij al hoe de Wapenbroeders zich een weg naar de tempel baanden.

Eindelijk was daar de deur. Die opende naar een galerij die uitkeek op de gebedsruimte van de tempel. Berno stormde de galerij op en zag door de spijlen van het balkon hoe beneden hem al enkele gedaantes binnenkwamen. Ze liepen in de baan met zonlicht die door de zojuist geopende toegangsdeuren viel. Twee van hen staken bijna een kop boven de anderen uit. De overlappende schubben van hun drakenpantser gaven hun een angstwekkend, reptielachtig voorkomen.

Berno rende de galerij af naar de achterkant van de tempel. Daar stond een reusachtig beeld van Yanis. De marmeren tentakels van de inktvisgod waren onmogelijk lang en reikten tot ver in de gebedsruimte, waarbij de zuignappen fungeerden als bassins voor heilig water.

Kreten van verontwaardiging galmden door de tempel, al snel overstemd door het geluid van zware voetstappen. De Wapenbroeders renden veel sneller dan Berno voor mogelijk had gehouden. Had Valdana ook daar niet iets over gezegd? Over die bespreukte pantser, die veel minder zwaar waren dan ze leken? Het was de enig mogelijke verklaring.

Zijn achtervolgers naderden, maar Berno had niet alleen de aanslag, maar ook zijn aftocht uitstekend voorbereid. De vluchtweg lag vrij, aannemende dat de omgekochte tempeldienaar ook wat dat betreft woord had gehouden.

Hij daalde nog een trap af en glipte door een weinig gebruikte achterdeur. Het steegje waarin hij uitkwam was maar een paar passen breed en werd beschaduwd door de hoge muren van de tempel. Het stonk er naar urine en uitwerpselen, maar dat merkte hij nauwelijks.

Berno bukte en tilde de paal op die hij hier vanochtend had achtergelaten. Met enige moeite zette hij de paal, die op maat was gezaagd, klem tussen de deur en de tegenoverliggende muur.

Hij rende weg en hoorde nog net hoe er van binnenuit tegen de deur gebonsd werd. Achteromkijken deed hij niet. Hij móést het einde van de steeg bereiken voordat de Wapenbroeders de barrière beslecht hadden.

Berno schoot een zijstraat in en dwong zichzelf langzamer te lopen. ‘Doe normaal,’ prevelde hij zachtjes. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, met de geharnaste reuzen in zijn kielzog. Hij liep een beetje gebogen en staarde naar zijn schoenen, bang dat hij anders zou opvallen. Hij was immers langer dan de meeste Luvendarianen en zijn blauwe ogen contrasteerden met de doorgaans donkere ogen van de inheemse bewoners.

Berno hoorde hoe het rumoer van de menigte op het plein tot een crescendo was toegenomen. Dat lawaai trok veel nieuwsgierigen aan, waardoor hij zich een weg tegen de stroom in moest banen. De moordenaar was dankbaar voor de vele mensen die zich tussen hemzelf en zijn achtervolgers bevonden. Dat zou het moeilijker maken om hem te vinden.

Hij sloeg nog enkele malen een andere straat in, waarbij hij ervoor zorgde onder de mensen te blijven. Een beter schild bestond niet. Eén keer zag hij ver achter zich de helmen van Wapenbroeders boven de hoofden van de massa uitsteken, maar al snel verloor hij hen helemaal uit het oog.

Naarmate Berno het plein verder achter zich liet, werden de

straten rustiger. Pas toen hij zeker wist dat hij zijn achtervolgers had afgeschud, durfde hij naar de wijk te lopen waar zijn geliefde op hem wachtte.

Het was het beruchte koperkwartier. Vroeger hadden hier rijke metaalbaronnen gewoond, maar sinds de sluiting van hun kopermijnen waren de statige huizen grotendeels verlaten en in verval geraakt. Nu stond dit deel van Mulena vooral bekend als schuilplaats van dieven en ander gespuis.

Berno voelde zich gejaagd en kwetsbaar, met alleen een dolk als wapen. Achter ieder raam vermoedde hij spiedende ogen. Zijn enige bescherming lag in zijn gespierde gestalte en armoe-dige kledij. Er viel op het oog weinig bij hem te halen en hij leek geen gemakkelijke prooi.

En dat was hij ook niet. De vele jaren bij de Klauw hadden hem gehard als vechter en zijn talent als boogschutter was on-gëvenaard, in ieder geval binnen de kavella.

Desondanks was Berno opgelucht toen hij het laatste huis in de straat bereikte. Het was tevens een van de grootste bouw-werken, helemaal ommuurd en grenzend aan een bos.

Het verroeste hekwerk van de toegangspoort knarste toen hij het openduwde. Berno was hier niet eerder bij daglicht geweest, en het tafereel dat zich voor hem ontvouwde was zo troosteloos dat hij even zijn pas inhield.

De met ornamenten overladen voorgevel was verveloos en overwoekerd met klimplanten. De imposante veranda was deels aan het zicht onttrokken door mos en onkruid, en de voortuin was compleet verwilderd, met in het midden een fontein waar al jaren geen water meer aan ontsproot.

Van de vroegere grandeur restte slechts een nagalm van naar-geestigheid.

En toch bestond er voor Berno momenteel geen mooiere plek. Want daar, in de schaduw van een boom, bevond zich het meest betoverende schepsel dat hij ooit had aanschouwd.

De priesteres zat op het marmeren voetstuk van de fontein. Ze droeg haar roodbruine lokken in een paardenstaart en was

gekleed in lederen ruiterkleding die haar rondingen nauwelijks verhulde. Om haar middel droeg ze een riem, met daaraan een kleine dolk.

Toen hij Valdana naderde, stond ze op. Ze keek hem verwachtingsvol aan, met die intens groene ogen waarin hij zich al zo vaak verloren had.

‘En?’ vroeg ze gespannen.

‘Het is gelukt.’ Berno kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Ik heb de Waarheidsvinder in de hals geraakt. Een zeldzaam mooi schot, al zeg ik het zelf. Ook zonder het gif al dodelijk.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg ze op indringende toon.

‘Natuurlijk!’ Zijn euforie zakte weg. Waarom zo koel, zo wantrouwend? ‘Je weet toch dat ik je nooit zou voorliegen?’

Ze keek hem onderzoekend aan, zonder dat ze zijn ogen ontmoette. Het was iets wat ze wel vaker deed, tot zijn ergernis.

Toen knikte ze, alsof ze van een hogere macht een bevestiging had gekregen dat hij de waarheid sprak. ‘Ik geloof je,’ zei ze zachtjes, zonder een spoor van blijdschap.

Berno slikte. Daar waar de priesteres hem kon lezen als een open boek, kon hij haar maar moeilijk doorgronden. Hij had zich de gelukkigste man ooit gevoeld toen ze hem destijds in haar bed toeliet. Na de dood van Kylian, de vroegere leider van de Klauw, hadden immers velen haar aandacht gezocht. Het was het begin geweest van een periode waarin ze hem afwisselend had afgestoten en aangetrokken, een proces dat hem soms tot waanzin dreef.

Lange tijd hadden ze zich samen voorbereid op deze dag, altijd in het geheim. Eamon, Kylians broer en opvolger, wist van niets. Eerst had Berno getwijfeld, maar Valdana had hem keer op keer uitgelegd dat er geen betere manier was om het gehate Aimerey te beschadigen dan het doden van hun schaarse Waarheidsvinders. Ze had geweten dat de Magyckers vandaag Mulena zouden aandoen, de stad die zich het dichtst bij de Drakeneilanden bevond, waar de Klauw haar basis had. De daad zou hem roem brengen binnen de kavella... en misschien nog wel meer.

En nu had Berno die opdracht met succes volbracht. Hij hoopte met heel zijn hart dat hij haar hiermee definitief voor zich zou winnen. ‘Ik had eigenlijk een wat enthousiaster onthaal verwacht,’ bromde hij.

‘Heb geduld,’ zei Valdana. Even verscheen er een mysterieuze glimlach op haar gezicht. ‘Je zult ervoor beloond worden.’ Ze keek in de richting van de poort. ‘Je weet zeker dat niemand je volgde?’

Berno keek verschrikt om. Had ze iets gezien? Nee, alles was nog zoals bij zijn aankomst. ‘Die verdomde Wapenbroeders volgden me,’ zei hij, ‘maar ik had ze allang afgeschud voordat ik hierheen kwam.’ Hij zuchtte. ‘Niet dat het gemakkelijk was. Maar dat snap je wel.’

‘Inderdaad,’ zei de priesteres terwijl ze een paar stappen dichterbij kwam. Haar glimlach had plaatsgemaakt voor een voor haar doen zachte, bijna liefdevolle blik.

Valdana stond nu vlak bij hem en Berno kon haar adem voelen, haar geur ruiken. Zijn hartslag versnelde merkbaar en hij likte met zijn tong over zijn droge lippen. Hij bedwong met moeite de neiging om haar te omarmen. Ze was er niet van gediend als hij het initiatief nam, wist hij inmiddels. Los daarvan was er iets in haar gezichtsuitdrukking wat hem ervan weerhield. Ze had iets... melancholisch over zich. En haar ogen blonken meer dan anders.

Valdana bracht haar mond naar de zijne, tergend langzaam.

Berno liet alle terughoudendheid varen en plantte zijn lippen op die van haar. Ze gaf toe aan zijn gretigheid, althans zo leek het. Hij probeerde haar naar zich toe te trekken, maar Valdana gaf nauwelijks mee. Plotseling was haar lijf niet meer zacht en soepel, maar stug en ongrijpbaar.

Een grom van frustratie ontsnapte aan Berno’s keel.

Valdana gleed uit zijn grip.

Berno’s ogen vlogen open toen een vlamme pijn opbloeide in zijn maagstreek. Hij keek naar beneden en verstarde.

Valdana dreef de dolk die ze in zijn bovenbuik had gestoken tot het heft zijn lichaam in.

De pijn werd ondraaglijk en benam hem de adem.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze, toen hij haar verbijsterd aankeek.
Een enkele traan rolde over haar wang.

Berno voelde hoe de grond onder zijn voeten leek te verdwijnen. Hij viel... en viel.

Het laatste wat hij zag was die prachtige vrouw, tegen een achtergrond van... vergankelijkheid.